

straatkeien, veel langzamer gaande dan de voetgangers, wachtend op elk druk kruispunt, sukkelend achter elken vrachtwagen. 't Is of de koetsier de gelegenheden tot oponthoud uitzoekt, al rijdt hij ook niet per uur. De zaak is dat de man vreest aangereden te worden.

Een flinke stoot van omnibus of vrachtkar en zijne berline verliest een wiel. Terwijl de aristocratische huurkoetsier langs de vluchtheuvels sliert en herhaaldelijk wordt aangereden, kruipt de paria, midden over de straten, bij voorkeur achter groote reclame-wagens, die hem ruim baan maken.

Hij kent alle achterafbuurten van Parijs, alle kleine hotels in den omtrek van spoorwegstations en geeft gaarne raad aan provincialen. Zijne goedmoedigheid is spreekwoordelijk.

Doch, aristocraten en parias staan ieder aan eene uiterste grenslijn.

De meerderheid bezit minder karakterestieke eigenschappen.

Wie worden er alzoo huurkoetsier?

In de eerste plaats, familieleden van wagenmenners.

In de tweede plaats, gewezen koetsiers van particulieren, weggezonden of buiten betrekking geraakt door ongeluk. Het aantal der laatsten is legio: maar velen hebben gedaan gekregen, omdat zij zich te vaak bedronken of behebt waren met andere ondeugden.

Voorts ettelijke honderden gedeclasseerden. Ik zou bladzijden noodig hebben alleen om u de anecdoten te vertellen, die ik zelf heb kunnen opteekenen, na mijne praatjes met koetsiers. Laat mij er eene geven.

Een koetsier zal mij, in den avond, thuis brengen. 't Is over half een. Ik zie het roode lichtje van een sigarenwinkel glimmen en zeg hem daar op te houden.

Terwijl ik uitstap, vraagt mijn voerman: „Och, breng als 't u blijft voor mij ook één sigaar meê, voor twee sous, we zullen aanstonds wel afrekenen.”

Al woont men nu ook zeven jaar in eene Republiek, men mag zich toch nog verwonderen over zulk eene mate van 't gelijkheids- en broederschapsbesef, niet waar?

„Wil u mij de eer aandoen eene sigaar van mij aan te nemen?” vraag ik, ironiek.

„Tout de même!” („Nu, dat is ook goed.”)

Vóór mijne deur, nadat ik hem betaald heb, vraagt mijn koetsier en lastgever:

„Wie denkt u wel dat u gereden heeft?”

? ? ?

„Wat denkt u dat ik ben?”

Lastige vraag. Ik antwoord *in petto*: dronken, waarschijnlijk.

„Apotheker, mijnheer. Apotheker eerste klasse. Mijne opvoeding heeft twintig duizend franken gekost en ik ben huurkoetsier omdat ik, als apotheker, mijn brood niet kon verdienen.”

Hij is de eenige niet. Ik ken wel een candidaat in de letteren, die omnibuscontroleur is en een zijner collegas heeft den graad van baccalaureus *ès sciences!* Er zitten graven, authentieke graven en markiezen op bokken van *fiacres!*

Verder worden, ter gelegenheid van internationale tentoonstellingen vooral,